

Arrest

nr. 253 270 van 21 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de stad BRUGGE, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en
schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2021 dient verzoeker een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie in. De gemachtigde van de burgemeester van Brugge neemt op 18 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van Inschrijving die op 14-01-2021 werd ingediend door.

[…]

om de volgende reden geweigerd:

[...]

[x] Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;

Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar de personen kort verblijven. Het Centrum Illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats, dit conform de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019.

[...]

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat op 1 maart 2021 aan de verzoeker een verblijfsdocument "bijlage 35" werd overhandigd en dat verzoeker werd vrijgesteld uit het gesloten centrum.

De advocaat van verzoeker betoogt dat dit geen invloed heeft op het actueel karakter van het rechtens vereiste belang, omdat verzoeker zich na zijn vrijstelling uit het gesloten centrum op het grondgebied van de stad Brugge heeft gevestigd. Verzoeker meent dan ook dat een vernietiging van de bestreden beslissing aanleiding zal geven tot een nieuwe adrescontrole, zodat verzoeker kan worden ingeschreven in de bevolkingsregisters.

De Raad merkt op dat verzoeker geen nieuwe aanvraag indiende, maar dat de bijlage 35 werd overhandigd naar aanleiding van het conform artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) opschortende beroep bij de Raad. Nu verzoeker nog steeds op het grondgebied van de stad Brugge verblijft, zal een gebeurlijke nietigverklaring aanleiding kunnen geven tot een nieuwe adrescontrole en de behandeling van zijn verblijfsaanvraag. Verzoeker wordt dan ook bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel - miskennis artikel 50 KB 08.10.1981

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*

- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 20 dd. 1 8.01.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Allereerst betwist verzoeker dat de opsteller/wijkagent zich ter plaatse zou hebben begeven.

Verzoeker heeft geen wijkagent gezien.

Uit niets blijkt dat enige effectieve controle van de verblijfplaats van verzoeker is uitgevoerd in tegenstelling tot wat wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 50 KB 08.10.1981 stelt:

“De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage. 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het

gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister (...)"

In de mate waarin verweerder haar beslissing van 18.01.2021 steunt op een negatieve woonstcontrole waaraan geen vaststellingen zijn voorafgegaan, is die beslissing strijdig met de bepalingen van artikel 50 KB 08.10.1981 en onvoldoende gemotiveerd. Zij stemt niet overeen met de werkelijkheid.

De draagwijdte van de notie verblijfsplaats wordt door Stad Brugge miskend onder verwijzing naar de hoofdverblijfplaats en onderrichtingen uit het bevolkingsregister, daar waar de wetgeving inzake de bevolkingsregisters geen toepassing vindt op diegenen die in een gesloten centrum voor niet-verblijfhouders verblijven (Arrest RvV 28 april 2020, nr. 242.604).

Tenslotte bewijst verweerder niet dat de onderrichtingen waarnaar zij in de bestreden beslissing verwijst enige verordenende kracht bezitten.

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het middel is gegrond."

3.2. Na een theoretische inleiding betoogt verzoeker *in concreto* dat niet blijkt dat er een effectieve controle van de verblijfplaats werd uitgevoerd, zodat het motief, dat uit controle niet blijkt dat verzoeker op het grondgebied verblijft van de gemeente waar de aanvraag werd ingediend, niet overeenstemt met de werkelijkheid. Verzoeker betoogt dat artikel 50, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit de verwerende partij ertoe verplicht een controle van de verblijfplaats uit te voeren. Daarnaast betoogt verzoeker dat niet rechtsgeldig kon worden verwezen naar de algemene onderrichtingen van de bevolkingsregisters.

De bestreden beslissing steunt op het determinerende motief dat het centrum voor illegalen te Brugge een transitcentrum is waar personen kort verblijven en niet kan worden aanzien als een hoofdverblijfplaats, conform de algemene onderrichtingen van de bevolkingsregisters.

Artikel 50 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat de burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied wil verblijven, een aanvraag van een verklaring van inschrijving indient bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document, overeenkomstig het model van bijlage 19, en dat, in dit geval, de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 30 oktober 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Verzoeker diende hiertegen geen beroep tot nietigverklaring, noch een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, zodat deze maatregel wordt geacht met de wet overeen te stemmen. Het is naar aanleiding van die beslissing dat verzoeker thans in een gesloten centrum verblijft. Verzoeker werd aldus overeenkomstig artikel 7, derde lid en volgende van de vreemdelingenwet vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk was voor de duur van de maatregel.

Deze vasthouding is in de regel beperkt tot twee maanden en kan telkens verlengd worden met twee maanden. Na vijf maanden moet de vreemdeling echter in vrijheid worden gesteld (behoudens redenen van openbare orde). Hieruit blijkt duidelijk dat de vasthouding in het gesloten centrum een bewarend en tijdelijk karakter heeft. Ofwel zal de verwijderingsbeslissing worden uitgevoerd, ten gevolge waarvan

verzoeker het grondgebied zal hebben verlaten, ofwel zal verzoeker opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarna hij het gesloten centrum zal (moeten) verlaten en zijn verblijfplaats elders zal moeten vestigen. Hoger werd vastgesteld dat deze laatste situatie *in casu* van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 1, §1, 1° en 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben. Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven. Artikel 16, §1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister preciseert dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

De Raad is te dezen van oordeel dat het hoger geschetste bewarend en tijdelijk karakter van verzoekers gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het "*effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar*". Zoals reeds aangehaald, werd verzoeker inmiddels vrijgesteld en heeft hij zich elders op het grondgebied van de gemeente gevestigd.

Het gesloten centrum kan bijgevolg niet worden beschouwd als verzoekers hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991, zodat een inschrijving op dat adres niet mogelijk was. De verwerende partij heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfplaats niet heeft op het grondgebied van de gemeente/stad, zodat de aanvraag zonder schending van artikel 50, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit kon worden geweigerd omdat verzoeker niet verblijft op het grondgebied van de gemeente. Vermits verzoeker aan de stad Brugge geen adres heeft medegedeeld waar hij kon worden ingeschreven in de bevolkingsregisters, diende de verwerende partij ook niet over te gaan tot een controle van een dergelijke verblijfplaats.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT